

LBRIS

We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

Micul Prinț

Traducere din limba franceză de Cristina Poterășoiu

Ilustrații de Ștefania Voican, după ilustrațiile autorului

**Ars Libri
Junior**

I.....	7
II.....	10
III.....	15
IV.....	18
V.....	23
VI.....	28
VII.....	30
VIII.....	33
IX.....	38
X.....	41
XI.....	46
XII.....	49
XIII.....	50
XIV.....	54
XV.....	58
XVI.....	62
XVII.....	63
XVIII.....	66
XIX.....	67
XX.....	69
XXI.....	71
XXII.....	77
XXIII.....	78
XXIV.....	79
XXV.....	82
XXVI.....	86
XXVII.....	93

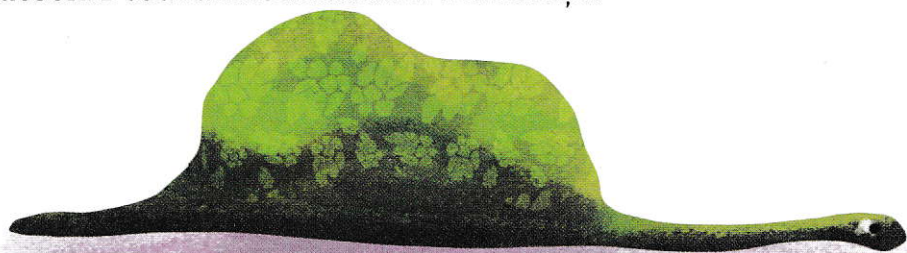

Când aveam șase ani, am văzut odată o imagine minunată într-o carte despre pădurea virgină, intitulată *Întâmplări trăite*. Înfățișa un șarpe boa care înghițea o fiară sălbatică. Iată o copie a desenului.

În cartea aceea se spunea: *Șerpii boa înghit prada întreagă, fără să o mestece. Apoi, aceștia nu se mai pot mișca și dorm pe parcursul celor șase luni cât țin digestia.*

M-am gândit atunci mult la aventurile din junglă și, la rândul meu, am reușit, cu un creion colorat, să creez primul meu desen. Desenul meu numărul 1 arată așa:

Le-am arătat oamenilor mari capodopera mea și i-am întrebat dacă desenul acesta îi sperie.

Mi-au răspuns:

– De ce ne-ar speria o pălărie?

Desenul meu nu înfățișa o pălărie. Înfățișa un șarpe boa care mistuia un elefant. Am desenat atunci șarpele boa pe dinăuntru, ca să priceapă și oamenii mari. Ei au mereu nevoie de explicații. Desenul meu numărul 2 arăta așa:

Oamenii mari m-au sfătuit să renunț la desenele cu șerpi boa, întregi sau spintecați, și să mă interesez mai degrabă de geografie, de istorie, de aritmetică și de gramatică. Așa am renunțat, la vârsta de șase ani, la o strălucită carieră de pictor. Fusesem descurajat de eșecul desenului meu numărul 1 și al desenului numărul 2. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri, iar pentru copii este obositor să le dea mereu și mereu explicații...

Așa că a trebuit să aleg o altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat cam peste tot în lume. Și geografia, ce-i drept, mi-a fost de mare ajutor. Știam să deosebesc, dintr-o privire, China de Arizona. Este un lucru foarte util, dacă te rătăcești în timpul nopții.

Astfel, de-a lungul vieții mele, am avut o mulțime de legături cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit mult printre

oamenii mari. I-am cunoscut foarte îndeaproape, dar asta nu mi-a îmbunătățit prea mult părerea despre ei.

Când întâlneam pe cineva care-mi părea mai dezghețat la minte, făceam experimentul cu desenul meu numărul 1, pe care l-am păstrat mereu; voiam să știu dacă avea cu adevărat o minte pătrunzătoare. Dar răspunsul era întotdeauna același: *E o pălărie*. Așa că nu-i mai spuneam nici despre șerpi boa, nici despre păduri virgine, nici despre stele. Îmi adaptam discursul la interesele lui. Îi vorbeam despre bridge, golf, politică și cravate. Iar el era foarte încântat că făcuse cunoștință cu un om atât de chibzuit...

Am trăit, astfel, singur, fără nimeni cu care să stau cu adevărat de vorbă, până când, acum șase ani, am rămas în pană în deșertul Sahara. Ceva se stricase la motorul avionului. Și cum nu luasem cu mine nici mecanic și nici pasageri, m-am pregătit să încerc de unul singur să fac o reparație complicată. Era, pentru mine, o chestiune de viață și de moarte. Aveam apă de băut doar pentru opt zile.

În prima noapte, am dormit, așadar, pe nisip, la mii de kilometri de orice urmă de civilizație. Eram mult mai singur decât naufragiatul pe o plută în mijlocul oceanului. Vă închipuiți surprinderea mea, în dimineața următoare, când un glas ciudat m-a deșteptat. Spunea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!
- Poftim?
- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare ca lovit de trăsnet. M-am frecat bine la ochi. M-am uitat cu mare atenție. Și am văzut un omuleț cu totul neobișnuit care mă privea cu gravitate.

Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am reușit să i-l fac.

Dar, desigur, desenul meu este mult mai puțin fermecător decât personajul. Și nu este vina mea. Pe când aveam șase ani, oamenii mari mă descurajaseră în cariera mea de pictor, iar eu nu mai învățasem să desenez nimic în afară de șerpi boa întregi și șerpi boa spintecați.

Așa că m-am uitat la această arătare cu ochii mari de uimire. Țineți minte că mă aflam la mii de kilometri distanță de orice urmă de civilizație. Totuși, omulețul meu nu părea nici rătăcit, nici mort de oboseală, nici mort de foame, nici mort de sete, nici mort de frică. Nu avea deloc aerul unui copil pierdut în mijlocul pustiului, la mii de kilometri de orice urmă de civilizație. Când am fost, în sfârșit, în stare să vorbesc, l-am întrebat:

– Bine, dar... ce cauți tu aici?

Iar el mi-a repetat atunci, foarte încet, ca și cum ar fi fost o chestiune din cale-afară de serioasă:

– Te rog... desenează-mi o oaie!

Atunci când misterul este prea copleșitor, nu îndrăznești să te împotrivești. Oricât de absurd mi-ar fi părut lucrul acesta acolo, la mii de kilometri distanță de orice urmă de civilizație și cu toată primejdia de moarte în care mă aflam, am scos din buzunar o foaie de hârtie și stiloul. Însă mi-am amintit că studiasem îndeosebi geografia, istoria, aritmetica și gramatica și i-am spus (puțin supărat) omulețului că nu știam să desenez. Mi-a răspuns:

– Nu-i nimic. Desenează-mi o oaie.

Cum nu mai desenasem niciodată o oaie, i-am reprodus unul dintre cele două singure desene pe care știam să le fac. Cel cu șarpele boa întreg. Și am încremenit când l-am auzit pe omuleț răspunzându-mi:

– Nu! Nu! Nu vreau un elefant într-un șarpe boa. Un șarpe boa e foarte periculos, iar un elefant e foarte voluminos. Casa

mea e foarte mică. Eu am nevoie de o oaie. Desenează-mi o oaie!

Așa încât am desenat.

S-a uitat cu atenție,
apoi a zis:

– Nu! Asta e foarte bol-
navă. Fă-mi alta.

Am desenat alta:

Prietenul meu a zâmbit
duios și îngăduitor:

– Vezi tu... asta nu e oaie,
e berbec. Are coarne...

Am refăcut, prin urma-
re, desenul:

El însă mi l-a dat înapoi,
ca și pe cele de mai înainte:

– Asta-i prea bătrână.
Eu vreau o oaie care să tră-
iască mult.

